

Arrest

nr. 194 493 van 28 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maarten DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017 om 13 uur 30 in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maarten DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS die *loco* advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1.Ten aanzien van verzoeker werd op 17 juni 2014 een proces-verbaal opgemaakt wegens opzettelijke slagen en met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door openbare of zinnebeelden, dragen van wapens. Er werd eveneens een PV opgesteld wegens slagen en verwondingen aan politiemensen.
- 1.2.Op grond van deze feiten werd op 18 juni 2014 ten aanzien van verzoeker beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde (formulier EEU).
- 1.3.Het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen die beslissing werd verworpen bij arrest nr. 126 480 van 27 juni 2014.
- 1.4.Verzoeker werd gerepatrieerd naar Polen op 1 juli 2014.
- 1.5.Op 16 maart 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden.
- 1.6.Op 14 september 2017 wordt door de lokale politie te Leuven ten aanzien van verzoeker een PV opgesteld wegens poging tot fietsdiefstal. Daarbij wordt tevens vastgesteld dat verzoeker, ingevolge de veroordeling op 6 maart 2015 geseind staat.
- 1.7.Op 19 oktober 2017 wordt beslist tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: [D.K.], geboren te Bialystok, op 27.02.1988 , onderdaan van Polen (Rep.) , ALIAS: [K.D.], geboren te Bialystok op 27.08.1988, onderdaan van Polen (Rep.) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Soetens, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, de betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 16.03.2015 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht, ingevuld op 17.09.2017, verklaard dat hij in België een duurzame relatie, 2 minderjarige kinderen en andere familieleden zou hebben. Verdere gegevens zijn hieromtrent niet bekend. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

De betrokkene vermeldde in zijn vragenlijst hoorrecht voorts de aanwezigheid van eventuele andere familieleden in België. Het kerngezin is echter beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het

administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn eventuele andere familieleden in België. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met deze personen wordt niet aangenomen.

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 16.03.2015 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Er bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- Schending van art. 7, eerste lid, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel. Wet van 29 juli 1991

a. Nopens de schending van art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto Art. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht)

Art. 7, eerste lid, 3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
1.

De bestreden beslissing vermeldt:

“de betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren op zonnebeelden, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, feiten waarvoor hij op 16.03.2015 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.”

Ogenschijnlijk wordt dus een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het feit dat verzoeker op 16.03.2015 veroordeeld was door de correctionele rechtbank te Leuven.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing echter voorhoudt betreft dit echter helemaal geen definitieve uitspraak; verzoeker werd bij verstek veroordeeld en heeft onmiddellijk verzet aangetekend. (stuk 2) Meer nog, er zal pas een definitieve beslissing worden genomen op 6 november a.s.!

2.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu verwezen naar één enkele strafrechtelijke veroordeling, op verstek, die op het ogenblik nog niet definitief is.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

De weinige informatie in de bestreden beslissing wordt zelfs foutief voorgesteld: in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt betreft het allerminst een definitieve beslissing.

3.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

4.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

Deze situatie wordt des te problematischer, wanneer blijkt dat de beslissing waarnaar wordt verwezen helemaal geen definitieve beslissing betreft.

Op verzet is zelfs nog geen uitspraak gekomen!

Het feit dat verzoeker al wordt uitgewezen vooraleer zelfs maar een definitieve uitspraak is gekomen is dan ook bijzonder wraakroepend. Een dergelijke gang van zaken is een rechtstaat onwaardig, en maakt op zijn minst een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit. Van een overheidsdienst mag op zijn minst verwacht worden dat zij wachten tot het bestaan van een definitieve uitspraak vooraleer wordt beslist of de betrokkene een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

4.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een niet-definitieve strafrechtelijke veroordeling van verzoeker op verstek kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de niet-definitieve strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een niet-definitieve veroordeling op verstek besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.”

3.3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Art. 6.2 EVRM bepaalt:

eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”

1.

Verzoeker werd opgepakt tijdens een routinecontrole, wanneer bleek dat hij geseind stond voor de uitvoering van een gevangenisstraf opgelegd in een eerder verstekvonnis dd. 16.03.2015. Verzoeker heeft onmiddellijk tegen dit vonnis verzet aangetekend. Thans is nog geen vonnis bekomen, dit zal pas op 8 november a.s. het geval zijn. Verzoeker geniet nog steeds het (terechte) vermoeden van onschuld

2.

Desondanks wordt in de bestreden beslissing verwezen naar dit nog niet definitieve vonnis, om op basis van deze veroordeling, die ondertussen herroepen is door het verzet, te besluiten dat verzoeker een gevaar uitmaakt door de openbare orde.

Een dergelijke gang van zaken, waarin wordt besloten tot de uitwijzing van verzoeker op basis van een herroepen veroordeling, is een flagrante schending van het vermoeden van onschuld.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als g geschreven door de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke egrond te worden beschouwd.”

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voor motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing formele motiveringsplicht niet van toepassing is. De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 4 bepaalt de gevallen waarin de 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° en de artikelen 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De beoordeling van deze rechtsbeginselen hangt in *casu* samen met de beoordeling van verzoekers grieven ten aanzien van de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3° *inuncto* 44bis en 44ter, van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst nog op dat verzoeker niet aantoonde dat hij als regelmatige EU werknemer werkzaam is in België of zijn recht op vestiging heeft uitgeoefend in de hoedanigheid van EU werknemer, EU zelfstandige, EU student of EU beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit

het administratief dossier blijkt dat verzoeker op geen enkele wijze een aanvraag om verblijfskaart als EU onderdaan of als familielid van een burger van de EU heeft ingediend. Verzoeker bevindt zich aldus *prima facie* in een situatie van kort verblijf, dat valt onder de toepassing van artikel 44bis, §1, van de vreemdelingenwet.

Uit de debatten ter terechtzitting is gebleken dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten steunt op dezelfde feitelijke elementen als degene die aanleiding hebben gegeven tot het bevel van 18 juni 2014 en waarvoor verzoeker tot twaalf maanden gevangenisstraf werd veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 16 maart 2015.

Omtrent deze feiten oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 126 480 van 27 juni 2014 als volgt:

“De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid 2 en lid 3 en artikel 43 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat betrokkene sedert september 2013 in het Rijk verblijf en dus langer dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden, en dat verzoeker wordt geacht de openbare orde en nationale veiligheid van het land te kunnen schaden, waarbij wordt verwezen naar (i) feiten die worden omschreven in het PV van de lokale politie nr. xxx van 16 mei 2014, met name opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, en het dragen van wapens waarvoor verzoeker wordt vervolgd en een maand in voorhechtenis zat, alsook naar (ii) feiten die worden omschreven in het PV van de lokale politie nr. xxx van 17 juni 2014 waarbij verzoeker op heterdaad werd betrapt op slagen en verwondingen aan politieagenten in functie. Deze feitelijke vaststellingen weergegeven in de PV's worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, maken de PV's van de lokale politie waarnaar wordt verwezen voldoende objectieve stukken uit die de bestreden beslissing kunnen staven. Verzoekers betoog dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waaruit het gevaar voor openbare orde in concreto bestaat, kan dan ook niet worden gevolgd.

3.2.3.4. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing voorbarig is, daar er enkel een gerechtelijk onderzoek is maar nog geen definitieve strafrechtelijke veroordeling. De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet betrekking heeft op situaties waar het gedrag van de betrokken vreemdeling geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Voor deze beoordeling is geen definitieve veroordeling nodig. De verwerende partij kan gevolgd worden waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot gedrag van betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Gelet op de bovenvermelde feitelijke vaststellingen in de PV van de lokale politie van Tienen, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze hieromtrent heeft gemotiveerd.”

Verzoeker betwist in het huidige geding deze feitelijke elementen niet, doch wijst op het feit dat er slechts sprake is van één strafrechtelijke veroordeling bij verstek en dat hiertegen verzet werd aangetekend. In het tweede middel wijst verzoeker er op verder op dat deze veroordeling intussen werd “herroepen” door het verzet. Hiermee doelt verzoeker in wezen op artikel 187, §4, van het wetboek van strafvordering, dat bepaalt dat de veroordeling tengevolge van het verzet voor niet bestaande wordt gehouden.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de in het bestreden bevel vermelde feiten reeds hebben geleid tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2014. Op die dag heeft de verwerende partij eveneens geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar diende te worden opgelegd. Gelet op verzoekers verwijdering van het grondgebied op 1 juli 2014, is dit inreisverbod inmiddels verstreken sedert 1 juli 2017.

Het thans bestreden bevel is echter genomen naar aanleiding van de politiecontrole ingevolge een poging tot diefstal op 14 september 2017. Uit de aanhoudingsfiche in het administratieve dossier blijkt evenwel dat verzoeker niet omwille van dit laatste feit onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, doch wel omwille van het feit geseind was ingevolge het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven op 16 maart 2015. Dit verstekvonnis van 16 maart 2015 vormt aldus het determinerend motief van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker verzet aantekende tegen dit vonnis op 29 september 2017, dat de zaak ter terechtzitting werd behandeld op 9 oktober 2017 en dat er uitspraak zal worden gedaan op 6 november 2017. Aldus dient verzoeker *prima facie* te worden bijgetreden waar hij stelt dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening wordt kon worden gehouden met het verstekvonnis, vermits dit op grond van artikel 187, §4, van het wetboek van strafvordering als niet bestaande dient te worden beschouwd.

Derhalve vormt het verstekvonnis van 16 maart 2015 actueel geen rechtsgeldig motief dat de bestreden beslissing kan schragen.

De verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet niet verhindert dat op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen worden genomen. Verweerder kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat deze feiten reeds aanleiding hebben gegeven tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2014 ten gevolge waarvan verzoeker naar Polen werd gerepatrieerd op 1 juli 2014. De verwerende partij heeft eveneens op 18 juni 2014 een inreisverbod van drie jaar proportioneel geacht. Dit inreisverbod is inmiddels verstreken.

Hoewel op het eerste zicht niets verhindert dat het bestuur na het opnieuw aantreffen van verzoeker op het grondgebied overgaat tot een nieuwe beoordeling van het gevaar op een schending van de openbare orde, dient er op te worden gewezen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een burger van de Unie een maatregel is die valt onder de toepassing van artikel 27 van de Europese richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn).

Het Europese Hof van Justitie stelt in zijn rechtspraak het volgende hierover : *“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38, de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van de betrokkene. Bovendien moet (...) het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”* (HvJ, 17 november 2011, nr. C-434/10, r.o. 42). Elders verduidelijkte het Hof het volgende: *“Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.”* (HvJ 22 mei 2012, nr. C-348/09, r.o. 30).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de

openbare orde door verzoeker. Zoals hoger is gebleken blijkt immers niet dat het PV van 14 september 2017 wegens een poging tot fietsdiefstal als motief werd weerhouden in de bestreden beslissing, noch blijkt dat de feiten uit 2014 het voorwerp waren van een nieuwe evaluatie van het reële en actuele gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker maakt een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Actueel wordt niet betwist dat de bestreden verwijderingsmaatregel ten aanzien van een burger van de unie onder de toepassing valt van de burgerschapsrichtlijn.

Naar luid van artikel 31 van de burgerschapsrichtlijn *iuncto* artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie dient de burger van de unie over een daadwerkelijk rechtsmiddel te beschikken ten aanzien van de verwijderingsbeslissing. In de huidige stand van de rechtspraak wordt een bevel om het grondgebied te verlaten beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. (zie o.m. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Verzoeker loopt aldus het risico dat hem, na tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, de toegang tot de rechter wordt geweigerd omdat de maatregel reeds werd uitgevoerd en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder dat verzoekers grieven hiertegen werden onderzocht leidt er aldus toe dat verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte wordt ontnomen, wat een schending inhoudt van artikel 47, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Derhalve moet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in casu worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 oktober 2017, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. VERHAERT